

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 234/2025
29.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., чији је пуномоћник Марко Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог АД „Електромрежа Србије“ Београд, кога заступа пуномоћник Србољуб Стефановић, адвокат из ..., ради исплате накнаде за стварну службеност, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Нишу, у седници одржаној 29.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу П 4549/22 од 21.05.2024. године **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Нишу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 4549/22 од 21.05.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужилци на име накнаде за успостављену стварну службеност проласком далековода јачине 400 Кв ТС Ниш 2 – Граница Македоније, релација ТС Ниш 2 – ТС Лесковац 2, на кп. бр. ... КО ..., уписану у ЛН бр. ..., у површини од 490 м², на којој је установљена службеност, сходно уделу тужиоца од $\frac{1}{2}$, исплати износ од 60.716,00 динара, са законском затезном каматом почев од 21.05.2024. године као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се утврди постојање права стварне службености на послужном добру које је у својини тужилце, непокретности кп.бр. ... КО ... уписаној у ЛН бр. ..., а у корист туженог као власника повласног добра у површини од 862 м². Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 174.408,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је изјавио жалбу и предмет је достављен Вишем суду у Нишу, који се решењем Гж 2710/24 од 16.04.2025. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и предмет уступио Апелационом суду у Нишу као стварно и месно надлежном суду.

Апелациони суд у Нишу није прихватио своју стварну надлежност и уз акт Гж 1572/25 од 16.05.2025. године предмет је доставио Врховном суду, ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), Врховни суд је оценио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Апелациони суд у Нишу.

Одредбом члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалби на одлуке основних судова на решења донета у грађанскоправном спору, на пресуду у спору мале вредности, на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења и на решења донета у ванпарничном поступку, док је одредбом члана 26. став 1. тачка 3. истог закона, предвиђено да апелациони суд одлучује о жалби на пресуду основног суда у грађанскоправном спору, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ставом 4. истог члана, прописано је да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу ако вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби не прелази износ од 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 469. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

У конкретном случају, предмет тужбеног захтева је исплата накнаде за успостављену стварну службеност преласка далековода преко парцеле тужиле као послужног добра. Првостепеном пресудом тужбени захтев је усвојен и обавезан тужени на исплату наведене накнаде. Против ове пресуде тужени је изјавио жалбу Вишем суду у Нишу који се, након што су му списи достављени ради одлучивања о жалби, огласио стварно ненадлежним за поступање, сматрајући да се у конкретном случају не ради о спору мале вредности, већ о спору о непокретности, те да је за одлуку по жалби надлежан Апелациони суд у Нишу.

Имајући у виду наведено, у конкретном случају одлучено је о захтеву тужиле за исплату накнаде за стварну службеност која има свој основ у стварном праву (члан 53. став 3. Закона о основама својинско-правних односа), па наведена првостепена одлука није донета у спору мале вредности, без обзира на вредност предмета спора која је испод 3.000 евра у динарској противвредности, већ се ради о спору о непокретности у смислу члана 469. ЗПП, због чега је применом члана 26. Закона о уређењу судова за одлучивање о жалби надлежан Апелациони суд у Нишу.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**